

И ја имам своју звијезду...

У палети свијетлих боја измјешаних на још освјетљеном небу налазио се један малени извор наде и маште, доказ и сврха нечијег постојања, а тог јутра и разлог зачећа мог.

Бијела је звјезда тога датума толико снажно освјетљавала једва и отворен јефтини прозор новске болнице. Зраци су дјелимично осљепљивали медицинску сестру која је оном истом ланчаном махиалношћу положила још једно уплакано новорођенче – још један од многих извора невиности, који ће за десетак-петнаест година изгубити ту своју анђеоску нарав и доброту, и само се уклопити у злу и проклету средину. То новорођенче закупљено је зурило у свјетлост која га је правила толико мирним, жућкасто-бијели сјај чинио га је спокојним, побољшавао и умиривао му откуцаје срца, а доброта његовог карактера расла је попут травки након јутарње росе предстојећег прољећа.

Зазвонише звона оближње цркве и натјераше многе око мене у плач, али моје очи пратише само пут звјезде која се изгуби у небеском плаветнилу.

Прође тај тренутак, и сат и дан, прољеће и година, а звијезда сваке вечери више губише на свом сјају док се не избриса из мог памћења.

И стаде нека нова измијењена са злом и лијеном душом, умом пуним злих помисли и тијелом грозних пожуа, стаде она која на друге гледа кроз марке и цијене, фризуре и физичке љепоте и не препозна се. Не видје ону дјевојчицу која је некада људе познавала по осмјесима и сјају у очима који ју је страшно много подсећао на њену звијезду која ју је штитила од рђавих мисли и дјела, а која остаде у утробама свемира.

И замрзих се веома и схватих да нема горе од мене и не разумјех гдје побјеже она мирољубива и драга особа? Да се не ухвати за крак од звијезде побегуље и оде за њом? А сломих се попут стакла. Свакоме кога бих додирнула нанијех бол, а они који ме склапаше никада ме не вратише у првобитно стање.

Почех да покушавам да будем великодушнија и боља, али мој језик и даље ратоваше са умом мојим. И почех становати у бољем, другом животу, али схватих да имам свега један а бојим се за толико ствари које ми не припадају, а једина коју имам оде и остави ме, оде по друго невинашце.

Сада та звјезда што бијаше моја, сија неком другом, обасјава други прозор и васпитава другог насљедника мојих грешака.

Али, трудим се, и даћу све од себе да ми се врати, да моје очи виде само духовне љепоте, а да се не задовољавам земаљским потребама. Трудим се...

Драгана Павловић VIII –1

ОШ „Дашо Павичић“

Ментор: Снежана Мирковић